

Отже, правильний наголос на другому складі слова *адже́*, а наголос на першому складі порушує акцентну норму сучасної української літературної мови.

Іван Вихованець

БІЛЬШЕ СТА ОСІБ ЧИ ПОНАД СТО ОСІБ?

Останнім часом дедалі частіше звучать по радіо висловлення *більше шістдесяти дітей, більше двохсот будинків, більше трьох тисяч гектарів, більше року* тощо. Їхня функціональна активність спричинена впливом російського *более*.

Українська мова має для вираження перевищення кількості кого-, чого-небудь сполуки з прийменником **понад**. Їх широко використовують письменники, журналісти, науковці, наприклад: **Понад** годину лунали постріли (З. Тулуб); **Понад** два тижні завод страйкував (Ю. Смолич); **Понад** місяць минуло (О. Довженко); *Вже понад місяць Хома старшинує* (О. Гончар); *В морському повітрі на віддалі понад сто кілометрів від берега немає жодної бактерії* (М. Трублаїні); *Іван Франко написав понад 5000 друкованих творів, був поетом, прозаїком, драматургом, літературним критиком, ученим, етнографом* (З журн.).

Отже, вживаймо природну для нашої мови сполуку *понад сто осіб*.

Іван Вихованець

ВЕЛИКА І МАЛА ЛІТЕРИ В НАЗВАХ ВУЛИЦЬ

Усім відоме правило, що назви вулиць потрібно писати з великої літери. Однослівні назви вулиць так і пишуть, а двослівні — не завжди. Іноді друге слово вживають з малої літери. Це — помилка. Запам'ятаймо: обидва повнозначні слова у складі власної назви потрібно писати з великої літери, з малої пишемо родові назви, до яких належать слова *вулиця, бульвар, проспект, майдан, площа, провулок, спуск, узвіз* та ін. Наприклад: *вулиця Велика Васильківська, вулиця Мала Житомир-*

ська, вулиця Академіка Кримського, вулиця Маршала Тимошенка, вулиця Композитора Лятошинського, вулиця Сім'ї Хохлових, проспект Героїв Сталінграда, проспект Червоних Козаків, проспект Академіка Глушкова, проспект Дружби Народів, провулок Цимбалів Яр, спуск Протасів Яр. У деяких назвах вулиць збереглися слова на зразок *вал, яр, ворота, тік, затон, клин* тощо, які вже не сприймаємо як родові назви, тому їх пишемо також із великої літери, пор.: *вулиця Верхній Вал, вулиця Ярославів Вал, вулиця Протасів Яр, вулиця Боричів Тік, вулиця Княжий Затон* та ін.

Катерина Городенська

ВИТІКАЄ — ВИПЛИВАЄ

І в усному, і в писемному мовленні трапляються висловлення на зразок *Отож витікає висновок про сутність цього явища; Звідси витікає висновок...* Слово *витікає* тут вжито недоречно, у не властивому йому значенні. Спробуймо з'ясувати, чому.

Слово *витікати* в сучасній українській літературній мові вживають у кількох значеннях: 1) «вилитися звідкись або виходити краплями (про воду або іншу рідину); виходити з балона та ін. (про газ)», напр.: *З цілин березової кори з тихим шумом витікає пахучий сік — підставляй рот і пий* (С. Чорнобривець); 2) «текти або брати початок (про річку, струмок тощо)», напр.: *Тече вода в синє море, Та не витікає..* (Т. Шевченко); *Недалеко від витоку Пруту витікає Чорний Черемош* («Гуцульщина»); 3) «просочуватися звідки-небудь назовні (про світло і под.)», напр.: *Хай світло не витікає на двір і не ллється з двору* (М. Стельмах). Отже, в сукупності його вживань не виявляємо значення «бути логічним наслідком чогось».

Значення «бути логічним наслідком чогось» в українській мові передає дієслово *впливати*, напр.: — *Виходить, старий не тільки пісні співає, — здивувався і задумався Чорнокнижний після розповіді Лісовського. — Ну, й що ж із того впливає?* (М. Стельмах). Крім цього значення, слово *впливати* нормативно вживається також для означення дії: 1) «підніматися з глибини води на її поверхню або з води вибиратися на берег»,